

AVBA

NÚM. 4

REVISTA + D'ARTS + I + LLETRES

SUMARI

Llegint á Santa Theresa de Jesus, per Alphons Maseras.—Als impotens, per Antoni Roca Wincrelman.—Lucie, elegia, per Alfred de Musset, traducció de P. Prat Jabal-li.—Dedicatcria, per Jacinto Verdaguer, pbre.—Segle XVIII, per Xavier Viura.—De Stecchetti, traducció d' A. M.—[Pietat], per Xavier Zengolita.—De Sapho, per Marguerida Pradell.—Xanthe, cançó popular grega, traducció de D. C.—Nadala, per Narcís Gili Gay.—Del «Diari d' un espós», per Emanuel Alfonso.—Revista del mes.—De música, per J. Forns Olivella y O. S.—De pintura, per G.—Bibliogressa, per A. M. y X. Z. B.—Ecos. . . . .

Redacció i Administració: Provença, 275, 2.^{on}, 2.na

FEBRERO 1902

10 CÉNTS.

ELS TALLERS DE LA FOTOGRAFIA

=====
R. AREÑAS

han suferit una gran i valiosa reforma quedant en primera ratlla, puig en ells hi han dependencies i aparatos especials pera tota classe de treballs.

PLATINS — BROMURS — PORCEL-LANES

CARBONS — ALBUMINA — ACUARELES

RETRATOS PINTATS AL OLI — PASTELS

Carrer del Hospital, n.ºs 27 i 29
BARCELONA

Pera aquestes épques del any, sobre tot á Barcelona ont desgraciadament abunden les **febres infeccioses** pera evitar el contagi del microbi del **TIFUS**, es molt recomenable l'us costant del

AIGUA D'AMER
(PROVINCIA DE GIRONA)

que'n tot l'any es una agradable agua de taula, i que reuneix ademés, un sens fi de propietats fisiològiques i terapéutiques.

VENDA AL DETALL:
APOTECARIS I CASES D'AIGÜES MINERALS

DEPOSIT GENERAL:
CASA JULI GAY & Co
Roselló, 121

AVBA

Revista mensual d'Arts i Lletres

LLEGINT A SANTA THERESA DE JESVS, PER ALPHONS MASERAS

Els prevaricadors insuls s'han perdut en la dula de llurs passions i han vegetat bestialment a l'ombra de l'incipiència i s'han vestit amb el vel de l'ignominia i sota 'l sol d'una llibertat mesquina han entonat la cançó fúnebre de llurs passions, i llurs cervells oprimits en llurs testas innobles han rebutjat impetuosament la llum de les idees, la llum santa i glorificadora dels sentiments, la llum aconsoladora de l'esperança... Els prevaricadors insuls s'han eclipsat sota llurs sepulcres ont la testa ennoblida del que prega no hi apropa 'l llavi murmurant, ont les flors pures se mustigan inmutablement, impassiblement davant de l'ignominia...

I les testas santas plenas d'una beatitut hermosa han fet llur camí profitós sota del sol i llurs cabells caiguts, com fulles sommortes han pres la bellesa magna de les mortalles santas... Han fet el camí de la vida amb l'oració als llavis i la castetat en l'ànima, i els ulls enlairadors de les idees han pres el tó beatífic i esperançador dels màrtirs i com el llibre que s'obre per descobrir ls misteris, han obert el cor de bat á bat pera descobrir la font de l'humilitat i de la germanor, per donar ca-

buda als desvalguts que ploran, per aconsolar i alentiar als debils, per donar pa als que no menjan... per acullir als prevaricadors reconciliats i per fer aixecar á tots la testa per contemplar l'esdevenir qu'está en les regions indefinides ont moren els serafins d'ales de seda....

¡Oh pàgines hermoses escrites per eixas mans santíssimas, jo bec el perfúm de vostres paraules, jo m'inondo en les vostres sommolències, i jo, com si fossin vestigis d'unes eres passades os beso silenciosament amb l'espirit, os contempló com runes ensenyorides, os admiro amb la profunditat d'una fé sublim i os veig engrandidores i santificadores de les eres que vindrán, ont han de beure 'ls futurs profetas que devallarán vestits amb la túnica de la santetat i portarán en els llavis el bes benefactor de la puresa!...

Jo os he sentit veus d'àngels qu'inondeu l'atmosfera santa dels vells temples, jo os he contemplat esgroguehits rostres que passejieu vostres mirades pels claustres superbs, jo os he vist, verges místicas qu'en les celdes silencioses aclameu al vostre Espós per la vida venidera, i jo m'he sentit corpres... jo os he vist, lliris caiguts, demanant el perdó i ennoblint la vida santa, i cade vegade que he escoltat vostres paraules, m'he omplert d'una ditxa somiade, com si la vida nostre,

AVBA

desterro d'una vida mellor, fos l'esperança i preludi d'una harmonia de grandesas desconegudes i anyorades pels qui les estiman...

—

I les pàgines belles dels llibres sants, se m'han filtrat en l'ànima omplint-mela d'un benestar somniador... he estimat la soletat del claustre, i he vist l'hermosa i beatífica testa de la santa abadesa, crehuar silenciosament la nau, plena en el front d'idees i de ciència, plena en els ulls de castetat benehidora, plena en els llavis de puresa... i el recort dels prevaricadors ha fugit de la meva testa, i els meus cabells caiguts, com fulles sommortes han pres el repós de les mortalles santes i m'he sentit el front noble al rebre la llum de les idees, la llum glorificadora dels sentiments, la llum aconsoladora de les esperances... I m'he juntat am els que fan la vida am l'oració als llavis i la castetat en l'ànima, am els dels ulls enlairadors de les idees, qu'han pres el tó beatífic i esperançador dels màrtirs i he obert el cor per acullir als prevaricadors reconciliats i per fer aixecar á tots la testa per contemplar l'esdevenir qu'está en las regions indefinides ont moren els serafins d'ales de seda...

ALS IMPOTENS, PER ANTONI ROCA WINCRELMAN

I

... I'l desig fervent de trovar altre ànima solitaria, tota sola, ben sola, dipositaria del foc sagrat del amor carnal, engendrador de l'atracció íntima dels esperits, abrasava lo meu ser, com la flama imantada qu'encen i con mou la médula dels peri-homes de Confuci,

que's cerquen i's besen dolçament, pausadament, en el fons del riu lasciu del Amor, del riu Blau, del riu sagrat del poble groc, dels fills del Sol.....

II

.....¡Benehida sies ànima germana!... ¡ànima blanca! ¡Quants anys que'ns anyoravem, quant de temps que'ns presentíem sens havernos vist mail... ..¡Benehida sies, ànima blanca, ànima germana!.....

III

..... ¡Gosém ànima blanca! ànima pura i sensual alhora; gosém.... Guaita la Eternitat, com passa!.....

Abrassémnos ben fort, ben fort, amorosament i besémnos á n'els llabis i á n'els ulls... ¡Que hi fá que l'home s'aparti de nosaltres! Prescindimne del cuc de la Terra; deixemlo estar tot fent tranquila i burgesament la seva digestió, que s'afarti de metall i podridura. ¡Deixémlo revolcantse en els estanys vivents de llot i pestilencia i de miseria infectal

IV

..... I l'Artista i la Bellesa confosos en eternal abraç, s'enlairáren somiant ab vrellums de Sol i ab aromes de lotus i magnolies... s'enlayráren lentament, magestuosament somiant, sempre somiant.

..... En tan qu'á baix, á Terra, se quedarà l'home, seguintlos ab mirada estúpida i mitja rialla de impotent, de miserable pigmeu.....

LVCIE,

ELEGIA PER ALFRED DE MUSSET

*Aimats amics, quan moriré
Planteu un salzer prop de ma llosa.
M' agrada l seu fullam ploros,
El seu to palit m' es plascivol,
I la seua ombra serà suau
Sobre la terra 'hont jo descansi.*

*Un vespre, estavem sols, jo estava al costat d' ella,
Ella brandava l cap, i sobre l clavicordi
Deixava, somnolenta, surar sa blanca ma.
No era mes que un murmull: semblaven aletejos
D' un zefir allunyat lliscant entre ls canyars,
Temerós al passar de despertä als aucells.
Les tebies sençacions de vetlles melangioses
A nostre entorn eixien dels calzers de les flors.
Els castanyers del parc i ls roures centenaris,
Ploraven dolçament breçant el llur brancam
Väm escoltar la nit; la finestra entreoverta,
Deixava enträ ls perfums del bosc i dels jardins;
Els vents restaven muts, deserta la planura;
Estavem pençatius i teniem quinze anys.
Vaig mirar ä Lucie.—Era pälida i rossa.
Jamai mes dolços ulls s' han enlairat al cel
Per peneträ l profund i reflexiu atzur.
Mon cor se va ubriagar; sols ella jo estimava;
Mes la creie estimar am fraternal amor,
I estant al seu costat, tot jo 'm sentia cast.
Väm callar-nos molt temps; ma mä tocä la seua
Volia esdevinar son front palit i trist,
I sentia en l' esprit ä cada mohiment
Lo que am nosaltres poden, per privä-ns de la pena,
Aquestos dos senyals de pau i de plaer,
Jovenesa dels ulls, jovenesa del cor.
La lluna 's va enlairar per un cel sense nuvols,
Iam sos argentats raigs ä Lucie va inundar,
Ella vegi en mos ulls sa imatge enmirallada;
Somrigué: i els seus llavis vän fruhä una cançó.*

*.....
Filla de la tristesa, Harmonia ; Harmonia!
Llengua que per l' amor inventaren els deus!
Dolça llengua del cor igual que 'l pensament;
Aquesta hermosa verge, com una sombra ofesa,
Passa guardant son vel i sense alçar els ulls!
Qui sap si un infantó pot entendre i pot dir.
En els sospirs qu' han nat del aire que respira,
Tristos com el seu cor i dolços com sa veu?
Se sorpren un esguard, se veu caure una llágrima;*

AVBA

*Lo altre es un misteri pels homes ignorat,
Com els de les onades, dels boscos i la nit.
Estavem pengatius i sols dintre la cambra.
L'eco del seu romans ens feie enfebrosir,
Ella apoiá en mon pit sa apesantada testa.
— Senties en ton cor Desdémona plorant?
Vas arrancar un plor i en ta boca graciosa
Deixares tristament posar els llavis meus,
I fou el teu dolor qui va rebre mos besos;
Vaig abraçar ton cos i era fret com l'espai,
I deu mesos després fou ton jas el sepulcre.
Oh tendre i casta flor del camp desvanescuda!
Ta mort fou un somriís tan dolç com ta existencia.*

*Oh! palau misteriós hont la ignoscencia habita,
Cançons, somnis d' amor, rialles inconcients,
Candor dels primers jorns, profunda pau de l' anima;
Adeu! ta blanca ma, sobre del clavicordi,
Durant les nits d' estiu, ja no surará mes...*

*Aimats amics, quan moriré
Planteu un salzer prop de ma llosa.
M' agrada l seu fullam ploros,
El seu tò palit m' es plascivol
I la seua ombra será suau,
Sobre la terra hont jo descansi.*

TRADUCCIÓ DE P. PRAT JABAL-LI.

DEDICATORIA

*Cor de Jesús, hort coronat d' espines
dexam fer una toia de tes flors
i rosada ab tes llagrimes divines
darla a olorar als místics amadors.*

*Cor de Jesús, oh cítara sagrada
que abeura en rius de música lo cel
sies font de mos cántics regalada
i rajarán mes dolços que la mel.*

*Cor de Jesús, ¡oh! llibre de la vida
breviari d' amor del Serafi,
¡ah! qui pogués d' aqueix amor sens mida
transcriure algunes pàgines aquí.*

JACINTO VERDAGVER PBRE

SEGLE XVIII

(Del aplec, «Cançons senzilles» [posades] en música, per
Josep Maria Carbonell).

*Missenyora, doneume la ma
qu' un bes i una baga vos hi vui posa.*

*El bes com invisible papellona,
la baga com dolcíssima corona.*

*El bes per que s' endinzi en vostres venes,
la baga com á simbol de cadenes.*

*El bes en vostres venes per aimarnos,
la baga com cadenes per lligarnos.*

*Lligarnos amb cadenes amoroses
com l' or brillant; com violes flairoses.*

*Mon bes, soltadament, vos semblará
com un joiell qu' en vostre cor destelli;
la baga brillejant en vostra ma
altre joiell que l nostre amor segelli.*

*I, esclau del nostre amor,
esdevindra mes lliure nostre cor.*

XAVIER VIURA

DE STECCHETTI

*Quan cauran dolçamen les fulles mortes
i tu anirás cercant pel cementiri
la meua creu, tota de flors voltada
la trovarás en un recó ben trist*

*Cull-les, llavors, pels teus cabells tan rossos
les flors nascudes del meu cor. Pus elles
son els cants que pensi i no vaig escriure,
les paraules d' amor que no 't diguí.*

TRADUCCIÓ D' A. M.

¡PIETAT!

*Ja sento la trista melodia
que m anuncia les primeres neus.....
¿Com ho faré sens tú ma bella aimia,
com ho faré a l' hivern sense ls ulls teus?*

*Abans al ser prop de l hivernada
no havia conegut mai la tardor,
pero avui que de mi ne ts allunyada
sento l fred de l hivern, sento tristor.*

*Vas ésser per mi sempre tan bona
que no crec que l teu cor me siga ingrát...
¡Pietat, per mi, si es que tens cor de dona,
que m moro sense tu!... ¡Pietat, pietat!*

XAVIER ZENGOTITA.

(Fragment d' una oda à la rosa)

*Florides prades, si els alts deus us dessin
A escullir una reina, esculliriau
Entre les flors mes gaires, a la rosa,
Eixa rosa de Vénus que prodiga
Arreu frescors; la rosa es la mirada
Del camp; amor es i delicia
De les valls verdejantes; els colors
Mes bells i encesos en ses fulles brillen,
I ella l' alé puríssim embalsama
Del céfir amorós que s' esllavissa.*

MARGUERIDA PRADELL.

XANTHE

(CANÇÓ POPULAR GREGA)

Xanthe del hermós somris, dorm al costat del seu espós, en el gran llit. En el gran llit de cortines closes; el seu marit dorm profundament. ¡Pero quina son podria vence las parpellas de l'hermosa Xanthe! ¡Estan guardadas pèl dolç *Desig*, per la més dolça *Esperança!*

—Senyor, diu ella, desperteuse. Els vostres amics vos esperen. Ja les barques despleguen ses veles.

—Hermosa, deixam dormir un xic més sobre els teus braços. No es més que la punta del jorn, encare.

—Senyor, diu ella, desperteuse. Els vostres amics vos esperen. Ja les barques despleguen ses veles.

—¡Ah! Hermosa, que n tens de pressa. ¿Estimas potser a un altre?

—Senyor, si creieu aixó, aquí teniu l'espasa; talleume el cap; ¡que ma camisa s taqui de sang! ¡que vostra espasa regali de ma sang.

Ja somriu; la sospita fuig; Se lleva i se vesteix d'escarlata. Ja camina vers el port, ahont les barques se gronxen al dolç impuls de les ones.

Se para, el recel ve a inquietarlo. I repensa, i s'en torna a casa seva, troba les portes ajustades, troba la seva dona en braços d' un altre.

—¡Ah! Hermosa, llevat hi digas qui dels dos es més hermós i més valent.

—¡Ah! Senyor, per l'hermosura, pel valor vos sou el primer. Pero pel plaher es ell a qui prefereixo.

—¡Hermosa! prega pels teus pecats, porque t tallaré el cap. La teva camisa sera tacada de sang; m'espasa regalará de ta sang!

TRADUCCIÓ DE D. C.

NADALA

PER NARCIS GILI GAY

I

Nadala la dels trajos de seda i pedreria, la dels rossos cabells, la de l' esguart brillant, era malalta; dies i dies feia que no animaba am sos cants i rialles el magnific saló tapissat d'or i grana.

I els prínceps i els homes de mes nóm de Vila Blanca ploraven en silenci; se planyien de que Nadala la dels trajos de seda i pedreria, la dels rossos cabells, la de l' esguart brillant, no sortís de sa sumptuosa cambra, tant ben composta, no ls fés gaudir de sa hermosura que recordaba la de les antigues dones gregues.

DEL «DIARI D'VN ESPOS»

PER EMANUEL ALFONSO

Fragment

I ls patjes de negre cabellera i calsa curta gemegaben també.

I Nadala la per mil homes estimada i vista, era malalta; fonament malalta: la sev'ánima s'anava mig morint de día en día.

Nadala pensaba am un amor plé de puresa, i veia á son entorn tans sols homes que reien ab unes rialles plenes de malícia.

Nadala volia ser besada am petóns purs que sortissin de l'ánima, no ab petóns que mustiguen la pell i enro-gexen les galtes, i d'aquets petóns no gaudia...

Somniaba ab tenir un fill pur com el llorer i no l tenia.

II

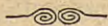
I Nadala la dels trajos de seda i pederria, la dels rossos cabells, la de l'esguart brillant, un jorn va sapigué que ls primpceps i ls homes de mes nóm de Vila Blanca, aquells homes aimants de vida rosa, aimants del beure licors rojos i verts, groguents i blanquinosos, estimaven a ella, a la dona tot cor i tot bondat, per gaudir tart ó d'hora de ses carns belles com el mateix na-cre.

III

I Nadala la dels trajos de seda i pederria, la dels rossos cabells, la de l'esguart brillant se vá casar a la fi ab un patje tot humiltat i amor.

IV

I ls primpceps i ls homes de mes nóm de Vila Blanca, al saber aquesta nova, un jorn al só de corns mentres menjaben i bebien got darrera got, juraren que una forta venjança cauria prompte demunt la testa de Nadala, demunt la bella testa protegida pels rossos cabells.

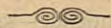

27, *Agost*. Una gran alegria m' ha devallat avui de les orelles i ha colorejat mon cor de blanc i vert, con toia de camelies rodejada de fulles carinyoses, i ha cantat plena de esperança, les cançons maternals que properament m' alegria es aquesta—sentiré adormir-se per l' espai ple de sospirs de nen encare feble, de nen sense son-riures, concients, sense paraules. I aquesta alegria sacre-santa—la més gran, la més blanca, la més plena de fe amor i entusiasme—ha dançat en mon cap esbojarrada, i passant per ma gola ha entrat en mos pulmons i els ha omplert d' un aire perfumat ple de tonalitats i de matijos, i entrant en mon cor, com hereu de familia milenaria en el casal dels reis l' ha omplert d' una pau reposada, celestial i serena, d' una pau semblant a la que alena les derrereres paraules de la gran Ifigenia de Goethe. I tots els muscles que forman mon esser han tremolat, plens de sagrat amor vers una bolva, vers un ser encare no existent, encare dintre de la negrosa dança del misteri que devé claretat, encare boira entre carns sagrades, magestuo-ses, plenes d' una vida omnipotenta, que desitja doplegar-se, engrandir-se succehir-se, fer-se eterna, pera esser com les entranyes dels grans boscos i adorada en silenci.

I jo he desitjat al sentir aquesta alegria, insólita en mon ánima viciosa, que totes les coses s' alegresin, que á mon entorn les fulles dels arbres s' engrandissin, i obrint-se bellament en llarga linia riguessin i cantessin, i he desitjat que ls aucells reflexessin cançons plenes de goig des dalt les altes bran-

ques carregades de fruites i de brots. He desitjat que tot rigués alegre i satisfet a mon entorn; tot jo, m' he sentit nou, estrany i exòtit, i uns nous ideals han envolcallat el meu cervell, i uns nous sentiments han germinat en mon cor rialler...

... I en mig de les soleiades augustals he ovirat lluny, molt lluny, i entre verts núvols, un Nadal i uns Sants Reis... Or, Porpra, Encens ..

REVISTA DEL MES

DE MVSICA

ELS PIRINEUS

Baix la direcció del mestre Goula (pare) tingué lloc en el teatre del Liceu, el quatre de Janer passat, l'estreno de la trilogia *Els Pirineus*, lletra de nostre mal-lograt Víctor Balaguer, música del mestre Pedrell, obra que á l'estranger era ja bastant coneguda, especialment el prólec, i que segóns se m' ha dit (cosa que poso en paréntesis), en Boito quen' es un dels tants admiradors havia encargat al mestre Mugnone que quan vingués á Barcelona fés treballs per obtindre de l'empresa del Liceu el que posés en escena dita obra.

Malgrat tenir la lletra ó argument d' *Els Pirineus* importancia, deixaré d'ocuparme n perqu' estimo inutil exposar l' assumpte de dita obra, quan en mon modo de pensar crec que tots els aimants de la bona literatura el sabrán.

Avans d' entrar á ocupar-me de la música parlaré molt per sobre del *decorat* que com deia el Sr. Sampere i Miquel (persona entesa en aqueixos assumptes), lo menys que s podia demanar á n en Bernis era una decoració pel prólec i no un teló del modo que 'ns presentá, compost de trossos d' altres decoracions.

Veig que 'l susdit senyor, al igual que jo, va ficarse en que la partitura d' *Els Pirineus* diu: "La part baixa,

lloc escarpat en el qu' els primers colors de l' auba començan á destacar-se. Adalt i en el fons, els núvols ho tapan tot, els quals van poc á poc disipantse." En el Liceu tot va 'l revés; comença per esser dia, ve la nit, i poc rato després torna á ser de dia.

En el primer acte alló no era pas cap sala del castell de Foix, era una decoració de *L' Africana* i el del segón era dels *Amants de Terol*; el tercer es el que pot passar.

L' *indumentaria* llevat de algunes coses de poca importancia bastant be.

Música.—Pocs dies després d' haver publicat l' empresa del Liceu la llista de les obres que s representarien i el personal qu' actuaria durant la temporada present, obrava en mon poder la partitura d' *Els Pirineus*. Alguns dels meus amics ja entesos, ja no, en música me preguntaren quin era mon parer respecte de l' obra del mestre Pedrell. Vaig dir jo: considerada sols baix el punt de vista musical, es un' ópera que va be, are lo que hi trovo que si un la mira per lo que deia en Pedrell, qu' era escrita amb *música nostra* no m fan prou el pes, *Els Pirineus*.

Ja ni ha de música catalana, sí, i ve ho diu prou *la cançó de l'estrella*; ¿pro no ni ha de castellana i d' italiana al mateix temps?..

Jutjaré l' obra aqueixa baix el sentit purament musical, deixant apart el si participa ó no d' altre música que no sia la nostra.

Avans de son estreno ignorava l' instrumentació de l' obra, cosa que com es natural podia influir á que tinguessin *Els Pirineus* mes ó menos exit.

Aquí anirán be les següents paraules traduhides textualment d' en Rubinstein: "L' execució al piano es, per mí, el millor modo de jutjar el valor musical intrinsec d' un' obra orquestral, d' un' ópera ó d' un oratori." Aixís l' havia jutjada avants i després de l' estreno la partitura d' *Els Pirineus*, sens que per aixó vaigi a deixar de ficarme n l' orquestració.

Prólec.—Es presenta 'l aixecarse 'l teló, en escena, el Bardo dels Pirineus sollicitant del públic permís per repre-

sentar *Els Pirineus*, desitjant al mateix temps que l sia grata l' obra, pàgina musical de ritme bastant català que s digne d' aplaudir al mestre Pedrell, com no ho es menos aquella 'n que l Bardo espera que si els Pirineus algùn dia sigueren entronc de guerra, avui ho sien de pau i ventura. Tots els números de chor del prólec quin mes quin menys son bons. En el chor-conjunt d' al-leluia, amb el qual acaba 'l prólec, que es el que subjuga més al públic, hi trovo un defecte, i es que dada lo *forta* qu' es l' orquestració, perque l chor pugués sentirse al menys tindria que estar compost de setanta ó cent veus mes, proximament, de las que hi ha en el chor del Liceu, ó rebaixàren molt el número de músichs de vent, perque com dic, amb l' orquesta i chor que hi ha s' arma un verdader bullit, no sentint-se mes que soroll sobre mes soroll no s' enten una sola paraula dels choristes; del modo que dic jo, retocantse 'l chor ú orquesta, crec qu' el públic podria apreciar moltissim mes el valor musical que té aquet número.

Passem á ocuparnos, are, del

Primer acte en el que per ordre de l' acció de l' obra trovem un temps de *marcial bastant agitat* que canta Sircart, digne d' aplauso; trovem després la *Cort d' amor* que amb seguritat mereix la atenció en tots els entesos en música; el número dels jocs (ball) pot considerarse com á mitjanía; bonic es el duo de Miraval i Brunissenda que cantan be l' Iribarne i la senyoreta Vall-Rossell, l' *Oriental* quasi de la mateixa categoria que la anterior, encara que una xic mellor; *La mort de Na Joana*, cançó que mereix igual atenció que la de la *Cort d' amor* i que canta molt be la Parsi-Pettinella; el *Tensó* no m satisfá; el *Plany* en que Miraval refereix els amors d' en Guíllém i Margarita no es dolent; el *Serventés* m' agrada, i en mon concepte s la pàgina de música que te mes de catalana aquest' acte. En cambi el final el trovo quel com dolent ja de des que surt el Llegat del Papa; el cop estrident imitant, l' orquestra el tró fragorós me va malement, pró els dos que hi ha á continuació tinc que dir

que els trovo pessims. ¡Llástima de concertant! estaria mellor que no existis en l' obra, doncs els ripis que hi ha li posan una petita taca

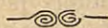
Acte segón. Dat l' assumpte d' aquest acte, vaix el punt de vista del llibre, no podia lluirse molt en Pedrell, mes n' obstant n' ha tret partit. *La marxa fúnebre* está escrita amb molta majestria, sent número qu' acredita lo gran talent i observació musical que te 'l mestre Pedrell; aixis en el mateix acte es ben digne d' aplauso aquell *Andante con moto* en compás de tres per quatre i portant un sostingut á la clau que mes enllá sustitueix per un bemol i luego aquet per quatre sostinguts Sols es ben llástimós que 'l començá de 'l motiu no 's conservi fins al final de l' acte.

Acte tercer. El preludi en que comença es bonic En aquet acte, al igual que l' anterior, es repeteix part de la *mort de Na Joana*. Hi ha un duo entre Raig de Lluna i Lisa (que va disfressada d' almogaver baix el nom de Lisabardo), que l públic aplaudeix bastant; i com pàgina musical d' un valor immensament gran la célebre *Cançó de l' estrella*, que per sí sola farà sempre immortal el nom del insigne tortosí Felip Pedrell, i que tant admirablement canta la simpática senyoreta Grassot. *El cant dels almogavers* molt patriotic i molt aplaudit; i crec que ja no 'm resta mes que parlar de la música de l' obra que m' estic ocupant i de la que soc admirador al apartar l' atenció de si hi ha ó no, com he dit, altre música que la nostre, aixó es, mirantla *sols musicalment* (llevat el concertant del primer acte).

Interpretació. Somesos tots els artistes que prenen par á l' obra á una especie d' examen, mereixen els mes sincers aplausos el mestre Joan Goula (pare), que treu bon partit de l' obra i demostra que se l' ha estudiat amb carinyo, demostrant una volta mes son saber en concepte de director d' orquestra, sabér que ja voldria ó mellor dit estaria content en possehir aquell senyor alemany que també ha dirigit en aqueixa mateixa temporada al Liceu. La senyoreta Grassot (Comtesa i Lisabardo) molt be, com també la

senyora Parsi-Pettinella (Raig de Lluna); quan s'encarregá del papé de Comte de Foix l' Escursell feia lo que podia; luego fou desempenyat per en Grani que no m' agrada gaire y que també deixém de darli nota; l' Iribarne, encar que no sigui gran son paper, es fa aplaudir en lo primer acte; en Bensaude que per distracció no hi colocat avans que l' Escursell, va anar be; en Barba també be, i en Calvo (Cardenal) mol malament. Els chors i els demés *partiquins* poden anar.

J. FORNS OLIVELLA.

CONCERT CRICKBOOM

Una de les poques manifestacions artístiques de que gaudim els veïns d' aquesta gran casa de familia en que vivim, com va dir en Marquina temps passats, son els concerts de la Societat Filarmónica. El mestre Crickboom ha sapigut crear en quatre ó cinc anys una orquestra apte pera interpretar a conciencia les obres dels grans mestres i ha sapigut malgrat la seva fredaldat exterior, encendre en uns cuans joves—quasi tots deixebles de la seva Academia—l' amor a l' art seriós, lliure d' efectes i de melodíes sense fons, insustancials i lo que 's pitjor anti-artístiques. El seu geni eminentment musical ha sapigut empendre les grans obres i s' ha entusiasmat am la perfecta expressió de Bach, lo mateix que am la potent música de Wagner i les harmonies bellament insólites dels mestres ultra moderns. La seva fe a tots s' ha dirigit, i el seu esperit ha resat a Mozart i a Beethoven, a Saint-Saens i a Chabrier ..

D' aquest darrer era el preludi am qui s' obrí el concert del dia deu del passat Janer. Unes harmonies exòtiques i extranyes sortiren de la corda i de la fusta i s'estengueren obrint ses blanques ales per l' ambient encare clar i pur de la gran sala. I les notes sortien com devien, a son temps, ensenyant ses entranyes innocentes i mostrant els sentiments estéticos den Chabrier, combinades en senzills motius vestits d' una abundant i rica or-

questració, que deixava suaument entreveure una ánima desitjosa d' art i poesia, d' una ánima decadent i refinada.

Després d' aquest preludi l' orquestra interpretá dugues peces en forma de canon, originals den Ricart Schuman i ben orquestrades per Th. Dubois. La primera plena d' un melangiós romanticisme omple l' esperit d' una fonda tristesa; i la segona alegre i lluenta, omple l' esperit d' una gran joia. Les dugues peces van esser ben interpretades per l' orquestra, agrasant mes la segona per esser la mes exteriorment viva. Aquell motiu tan senyorial i noble, va entusiasmar a las tendres donzellas aimants de l' elegancia i la riquesa. Moltes d' ellas, al sentir-lo, tan aristocratic i tan bell se sentiren marqueses o comteses d' altres temps, de perruques blanques i minuets, de poetes i abats...

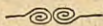
La tercera sinfonia de Beethoven, vingué després del Siegfried -Idill de Ricart Wagner; després del mes gran geni musical, el mes inspirat i mes intens. Lluís Van Beethoven, malgrat veure la vida coberta per un vel negre y grandiós, se ns revela sempre jove i sempre esperançat; las seves desesperacions sugereixen molts cops anhels de vida, de lluita i de combat, i la seva expressió, la seva música, rica en inspiració mai s' afemina, sempre es mascle i humana. Beethoven es el jove eternal, fins en la seva físicament desgraciada vellesa, es jove d' esperit i de desitjos. Altrament, Wagner, te sumptuosa magestat olímpica que recorda la del Deus helinic, i mes que jove sembla un deu ple de força i ple d' imperi. Wagner es l' home que s trova en la plenitud de ses idees, que ha gaudit de la vida i ha extret d' ella la part magestuosa, la mes propia a son esperit i ánim, aristocratic i fins cert punt, reals. Ell, sempre gran i sempre dominant, sembla el pare dels deus, ell els crea á son desig, i els destrueix després d' haver posat en ells harmonies ignotes i expressions musicals desconegudes. Altres cops sembla el benévol Pan; cuan ens descriu la suprema bellesa de les selves, am las seves atractivoles soletats, i els seus

misteris sobre-humans, sembla el deu quals ulls lluien entre l fullatge, llençant esguarts radians i luxuriosos.....

Beethoven en cambi, sempre home, no va comprendre als deus, pro sentí les passions i tristeses, i les va suggerir. I sempre mascle, ens fa desesperar am els seus entusiasmes pessimistes. I en la Héroica, una de les seves obres mes hermoses, el desig de gloria s fa palpable en l' *allegro con brio*. En ella les notes s' enlairen vers el cel plenes d' alé, i un gran entusiasme envolcalla l' esperit al sentir aquelles notes heroiques i humanes. Succeeix al allegro el enterro de les passions i de la juventut, la marxa fúnebre, a la que succeeix el blau *Scherzo*, quins motius plens de finesa i poesia, transformen la pena de la marxa, en un migriure, que davé entusiasme al arribar als variats motius, plens de matissos del *finale*.

La execució que obtingué aquesta obra i la de Wagner, van agradar al públic i a la crítica. Aquesta sols troba que en la marxa fúnebre de la Héroica, mancaven violes.

El mestre Crickboom pot estar satisfet del éxit que ha obtingut en son derrer concert.

CONCERT RIBERA

Suscintament vaig a ocupar-me del concert que l mestre Ribera doná en el Teatre Novetats, la nit del 27 del mes passat, am l' orquestra de la Filarmonica, i am la cooperació del tenor Colomé i de la Capella Catalana. En aquest concert s' estrenaren *La Morada dels Benheuvats* den F. Weingartner, la sinfonia *Faust* den Franz Listz. De la primera de dites obres res dirém, perque no ns ferem càrrec de totes ses belleses i harmonies, de la segona dirém que no ns agradá, que tota ella es plena d' efectismes sorollosos tristos i romantics, i que ls motius son impropis i sense aquella santa poesia necessaria per evocar les humanes belleses del poema del poeta alemany. Faust no es el genit admirat de tothom i Marguerida no es aquella donzella

tan ingenua, tan bella i tan senzilla; ses notes, els acords evocadors de l' ànima d' aquesta devien d' esser joves, animats, prò blancs, sense malicia i sense dol; altrament els acords de Faust havien d' esser grans, mages-tuosos, i la seva desesperació havia d' esser estranya, filosófica, tenia d' evocar la baixesa de Faust, sa nimietat com esser en el mon, prò al ensemps evocar la bellesa de la escena i de son cor immens i de son cap genial i ple d' afany. I Mefistofil, enlloc d' esser evocat per aquells tocs de platerets, ho havia d' esser am uns acords estranys, que descubriessin sa satánica força destructora. Solse l chor mistic, molt ben entonat per la Capella Catalana, ens va satisfer. Aquell

¡Atrau endalt!

am que fineix, es harmonios i gran, i la frase tenora ben cantada per N' Anton Colomé

La fembra mística

es bella i sentida. Sols l' orquestració es en aquest final massa potentia, i am un altre chor que no fos tan mascle com el de la Capella Catalana, pot-ser ofegué les veus i en aquest cas tot el final perdria son hermós atractiu, pera tornar-se com *Marguerida*, *Faust* ó *Mefistofil*, en serie interminable de grollers acords i d' harmonies vulgars i prosaiques.

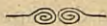
L' interpretació d' aquesta obra va esser bastant bona. El mestre Ribera la va dirigir a conciencia i ple d' entusiasme.

Altrament l' *Egmont* de Beethoven, l' obra de Weingartner, i l' obertura dels *Mestres Cantors* den Ricart Wagner, varen esser interpretades massa seriosament, sense colorejar; moltes de ses belleses no sortiren de la partitura y no s mostraren com devien mostrarse i ensenyarse. N' Antoni Ribera no va estar afortunat al dirigirles, semblava un ser estrany á l' admirable *Egmont*, i no comprendre la grandiosa obertura dels *Mestres Cantors*. I ho vam sentir, perque are per are, en Ribera, es nostre mes gran mestre (1), perque l mestre Ribera a

(1) Llevat Mateu Crickboom, belga de naixement.

hores d' are es una gran esperança en la musica seria i veritable en la musica qu' ha d' enrunar el mal gust i el banalisme artistic de la terra.

O. S.

DE PINTURA

Als que 'ns han presentat llurs obres per que 'n fessim judici, als conreuhadors del Art, del sublim Art, que ja desde aquí ens han ofert llurs creacions, eis donám la mes bona acullida i als que han traspasat fronteres i han solcat mars per mostrar-nos llurs joias els doném la mes cordial benvinguda. Ab açó, tant en Gili Roig com en Nonell com Mr. y Mme. Degouve de Nuncques poden donarse per aludits.

i aixís ho fem. Els cuadros d' en Gili Roig, atestats de bellesas i d' una inspiració diafana, ens han dut de Roma las mes bonas mostres d' un estudi copiós i el refinament d' un anima sensibilissima qu' ens dú plenament enamorats de lo que l' autor s' enamora. En ells hi ha la fogositat esplendida, natural condició dels somiadors llatins, efecte forços de la fosforitat mediterrania. El sentiment es clar, simpàtic i armoniós en la majoría de les obres, i consti, que poc escrupulosos com som, agafém una com tesis general per basarnos. Les linees son bastant justas i els colors afectats de llum somiadoras y deixant alguna cosa, que segurament pintá en Gili Roig per agradar als que no agrada, hem de afirmar que am lo que ha fet ni ha prou per acreditar-se d' artista de veras.

§

No aixís en Nonell qu' es mes psicólec qu' artista, que dibuixant i menos que pintor. Si ens volía presentar aquellas figuras per qué ho feu d' aquella manera, ab un laberinte de colors falsos, ab unes pinzelladas innecessarias per descriure la meditació y la demencia ¿Haurém de advertirli que 'l pinzell no 's pot manejar tal com se maneja 'l llapic? Si la primera prova no li ha sortit del tot malament, no s' ha de deixar portar per modas novas per que l' art no ha de ser divers, no

ha de tenir moltitud de fisonomías, no ha de ser convencional, ben al contrari, l' Art es unic immens, despullat de particularismes i convencionalismes qu' el destimbarían á la nulició. En Nonell, cert es, ens ha escrit conceptes genials am les seves ratlles inarmoniques, ens ha descrit tota una raça, ens ha pintat tot un poble. Però hem de subjectarnos á rebreho com ens ho dona ell ó hem de buscar, que es lo que li falta, el refinament, la pulidés, cuan l' obra ja está feta? Allí hi ha la concepció, falta 'l desenrollo refinat, allí hi ha l' anima despullada, falta vestirla I si l' observació d' en Nonell tant sobrehumana, no ens ha deixat més pulides les obres, consti que va ser per deixadés per capritxo ó per sobresortir en quelcom, cosas que resultan rarasas ridiculas.

§

Els pobles, les raçes, tenen cad' una el llur temperament peculiar, la llur manera de sentir les cosas, i les llurs cosas que no tots els pobles senten i no totes les imaginacions alcançan. I les diverses costums, les diverses maneres de viure, el medi ambient en fi, fa tant oposats els uns pobles dels altres i els individus també que d' aquí provenen diversos llenguatjes — diversa rima, diversa música — diverses religions — diferents maneres de apreciar els simbols i la divinitat — y divers Art podriam afirmar sino creguessim en un Art únic, immens i etern. Però l' Art, se presenta de tantes maneres comprés, de tantes maneres desarrollat que d' aquí han provingut escoles i personalismes que amb les llurs influencies privan molts vegadas de crear noves escoles i noves personalitats als que puijan.

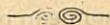
Peró no aném á tractar ni d' influencias ni de joves que començan, l' objecte i el subjecte es l' exposició de Mr. i Mme. Degouve de Nuncques. En ells hi veiem l' esperit sajó ple d' aquella fredetat admirable, fill d' una raça plena de matemáticas i de calculs, engendrat sota d' un cel ennegrit i rebent l' alenada del vent del Nort fill de les bóreas tampestas. En ells hi veiem els artistes calculadors i penetrants d' una manera filosófica i visionaria en tots els

païssatjes, admiradors dels capritxos naturals i estranyats verament de les fantasiosas manifestacions de la naturalesa, eixes els encantan metafísicament, pensan devan d'elles com pensa un comerciant damunt de les lletres de cambi, filosofan en elles com un estadista devan d'un presupost. Ells veuen lo que tenen devan dels ulls i res mes, i per çó tot lo que ha sigut objecte de la llur admiració ens ho han presentat midit, calculat, pensat, i detallat am una fredetat admirable. Ells han filosofat devan d'aquells païssatjes i l'esperit contemplatiu no 'ls ha dut mes enllá, no 'ls ha fet pensar en utopies dantescas i si alguna fantasia ens han presentat, ens han revelat en elles una poca armonía en la constitució, una fantasia pensada que no resulta fantasia. Han anat apilotant detalls d'ací i d'allá, i adoptantlos han volgut fer un conjunt que no es del tot armónic ni poètic, però allí ont copian directament, veiem la naturalesa lliscar devan dels nostres ulls possiblement, fredament, com si la illa de Mallorca fos una de tantes de les Britàniques ont els dies rufols fan fantasiar no á llurs habitants sino als fogosos meridionals qu' am l'aire del Mediterrá respirém les fantasies á doll, com si fossin devallades del país dels eters.

Un pintor nostre, am el seu temperament artístic altament vehement, am la seva imaginació potenta, veijé en els mateixos païssatjes un devassall de fantasies acoloridas i ens las mostrá am tota la fogositat meridional, am tot el color de la vida, com si els païssatjes parlessin de cosas no sabudas, com si ens animessin á somiar sota dels sols ardents i en les roques abruptas ont els espectres han de apareixer misteriosament d'una manera més facil qu'els calculs i les filosofíes socials. Posant á *pendent* les unes obres i les altres, les dos captivan pró les del pintor nostre agradan més, i aixó per que nosaltres som més vehemets, més somiadors, y com que les afinacions atrauen, vehíem palpablement que l'esperit de raça ens imposa més que l'Art, devan del qui tenim que fer tota mena de consideracions avants de jutjar am tota l'imparcialitat necessaria

i sense vehemencias qu'ens impideixen ser justos i considerats. Els cuadros de Mr. Degouve reuneixen aquestas anteditas cualitats. Son al nostre parer justos i pensats, fets am la meditació extremada i la melangia profunda dels habitants del Nort, y les obres de Mme. Degouve son altament pacientas, i dibuixadas magistralment. Repetim que además de emportarse les simpatias nostras, s'han de dú els artistes estrangers qu'ens han honrat ab sa vinguda i am les llurs obres la nostre mes cordial acullida i el respecte degut als que tant dignament conrehuan l'Art, encare que haigin tingut la desgracia de no ser compresos, víctimes de la fogositat de la nostre raça i de la nostre poca experiència, filles de la vehemencia que no sabém si per sort ó per desgracia ens inonda.

G.

BIBLIOGRAFÍA

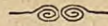
Alplech, per Enric de Fuentes, Barcelona 1902.—Capigans la satisfacció de parlar exclusivament de literatura per no tenir de tractar de tendencias filosóficas y dirigirnos més á la part artística ó poetica, feina més ajustosa y no tant perillosa si cap com l'altre. Ben reputada té la fama l'Enric de Fuentes de ser prosista de bon gust i refinat, de tenir caracter propri, personalitat. El seu genero literari es suggestiu, viu, y la seva prosa es melodica, despullada de tota atonia, i justa. Té una sensibilitat plástica, llisa, que la fa agradable i desitjada, exquisit bocad pels paladars lleminés amants dels refinements i de las dolzuras. El seu darrer llibre no es res mes qu'una exposició de cuadros, unes notes de vida y de sentiment plenas d'una delicadesa extremada, dites amb aquella senzillés i vulgaritat qu'el caracteriza, y no enfarfegada d'imatjes ampulosas am que sembla que la moderna literatura vol espatllarse, i dic aixó per que les influencies exótiques sembla que vulgan ensenyorirse de lo que tant ens perteneix com es el llenguatge ila manera de manejarlo. Els joves,

AVBA

i sobre tot els joves de la darrera jornada, venen empalagosament inflats d'unes noves infules que res els fa la guerra tant com una nova obra dels *vells* qu' am els seus motilos eterns donan més ales á la literatura i ab la seva senzillés i el seu laconisme diuen les coses serenament, sense necessitat d'ematllevar lo que no es necessita i que veritablement ens fa nosa. En Enric de Fuentes es senzill, pot ser massa, però es fondo, observador i psicòleg. Té aquella mena de tristesa alegórica, que es innecesaria en aquestos temps en que l' optimisme s' imposa, però aquella tristesa del Enrich de Fuentes es pensativa i no es ploranera, es hermosa per que no esgarrifa, i es simpática per que les hores de melangia també 's passen ben satisfactoriament cuan s' en té consciencia. En de Fuentes es el poeta de las florç i de les papellones, papellones moribondes i melangioses que somican per un pétal qu' es despren; les seves paraules tenen la tremolor del aletej dels aucells, tenen tota la melodia del riu que canta. Els seus paissatjes son serens i tristos á la vegada, la seva anima está en cada flor, en cada fulla, en cada cant, en cada mormoll, i el seu presentiment s' enlaira d' un branquilló que cau á un nuvol que amenaça tampesta. Els seus personatjes son delicats com els seus paissatjes, tenen com ell l' anima senzillísima, tenen el plô sovint als ulls i el somriure i l' al-legria ignocenta als llavis. I no es qu' ens captivi aquesta mena de literatura tota cor, tota sentiment, sense magnanimitat d' anima, sense virilitat i sense força, no es qu' ens imposi 'l despullament d' idees i de tendencias, es qu' ens encanta i ens sentim famellas devant d' aquestas nimietats sublimes tant delicadas, devant d' aqueixas fruslerias qu' envolcallan un mon de sensacions sofertas ab la fibra del cor i ab cap mes altre, es que 'ns sentim abstréts per aquest encantament i aquesta senzillés ó sino no parlariam aixís. Ens encantan la seva riquesa de detalls, com si l' escriptor fos una maquina fotográfica que tot ho enfoca, i cada detall, té la sev' anima, el seu goig i el seu dolor, el seu presentiment i la seva esperança. La sen-

sació que sofreix el lector devant dels seus cuadros es purament compasiva i pueril, es'escantadora i encantada i fins á vegades es somnolenta d' una somnolencia esllanguida qu' ens fon en unes hores totas tendresa i dolçor, totas célicas i anyoradiças, totes tristes i compassivas. L' Enric de Fuentes te tota la sensibilitat i sublimitat d' un poeta infantil, el captivan les enemorades tristes i les hores matinals, totes senzillés i placitat, totes hermosura i candidesa, per çó el seu genero literari es altament sugestiu, atrau com la flô á la papellona, com la bellesa á la vista, però el seu genero, tan tocat avui dia es afortunadament d' aquells generos que no quedan, que no passen á la eternitat, i es qu' es engendrat en un' época feminista ont les animes s' han dividit ab els aimadors de les disbauxes i els aimadors de la tristesa, dos abims inconmensurables qu' inconcientment sondeijan als nostres escriptors. I no es que l' Enric de Fuentes no tinga consciencia de la seva personalitat, ben al contrari, sab ben bé la corda que polsa i per qué la polsa. Però si els del bando oposat ens fan témer i ens espantan compassiblement, els que com en Fuentes prenen la vida tant per demunt i plena de nimietats i estéticas plásticas, devant de las llurs concepcions i de llurs plors no sabém fer més, i qu' ens perdonin, que somriurer.

A. M.

GARBA LITERARIA, *poesietes d' en Joan Durán Vila, ab un prólech de don Joan Costa y Deu.*—Sabadell 1901.

Lo distingit autor d' aquesta obreta, ens presenta avui una petita col·lecció de poesies que induptablement han d' ésser llegides ab gust per tots aquells que vegin en elles al jove i esperançador poeta que á força de voluntat i estudi arribará á reunir les condicions d' un veritable escriptor.

En Joan Durán Vila en algunes de les poesies del seu llibre primer se ns mostra perfectament inspirat en pen-

saments hermosos recollits en un període d'amor i sentiment, n' obstant, ab tot i possehir el domini complert del tema, algunes de les seves poesíes ens resulten bon xic descuidades de la forma, defecte que creyém natural en un jove escriptor. puig com ja fa recalcar don Joan Costa i Deu en el seu prólech, no 's tracta de cap escriptor de personalitat definida sinó d'un poeta novell.

Entre les varies poesíes que conté aquest tomet n' hi trovém algunes que respiren un alé poétic com Lobés, Intima y altres. També 'n trovém algunes que no tenen títol y que revelan un sentiment i un anyorança compredora com per exemple en la següent:

***

Paraules qu' es desprenen de ta boca
son per mí tan amargas com lo fel,
diatades per ton cor, un cor de fera,
sens consciencia al ensemps i fret com gel.
No adoleixerás d' aquests efectes
quan sápigues lo pur qu' es mon amor
i en lloch dels sofriments que sols donarme
me dirás tot seguit:—¡Es teu mon cor!

En resúm, seguint ab entusiasme l' obre començada i perseverant en l' estudi, creyém que 'n Joan Durán Vila anirà molt endavant pe 'l camí sagrat de la vera Poesía.

X. Z. B.

ECOS

Nostre número proper será extraordinari, il·lustrat, de paper satinat i de vintiquatre planes redactades pel mellors prosadors i poetes catalans.

Son preu de venda será trenta céntims, rebent-lo de franc els suscriptors.

Al deixar de publicar 'am caracter

definitiu les acostumades revistes de revistes, preguem als lectors, que n elles vegin solzament l' intenció, doncs evidentment la realitat ha estat molt inferior al desig que l' havia engendrada, ha estat molt inferior a l' intenció primera, seguida en l' enteniment, no en l' exterisació ni en les accions. Hi havia desig de fer obra bella, pró no hi hagué esforç pera crearla; hi havia desig de fer obra bona, pró no 's va fer pas; hi havia desig de selecció, pró no s seleccioná. Les revistes de revistes van careixe d' esforç i selecció, sols van esser sinceres; allunyin la realitat del seu encarn i prenguin les els lectors com van ser en somnis i les veurá artístiques i belles.—Em. A.

§

En obsequi als seus socis protectors la institució choral «Catalunya Nova» doná l mes passat un concert en el Teatre de les Arts que resultá brillant.

El nombrós public qu' omplía la sala aplaudí ab entussiasme la bona execució de totes les composicions que s van executar, finint el concert ab l' himne «Els Segadors» i la Marsellesa, que varen ésser extraordinariament aplaudits.

§

Verament solemne resultá la vetllada literaria-musical organizada per la ASSOCIACIÓ DEMOCRÁTICA CATALANISTA CATALUNYA Y AVANT en honor de la inspirada poetisa D.ª Agnés Armengol de Badía y que tingué lloc el divendres 31 del mes passat en el Teatre de les Arts Moltes i hermosíssimes van ser les composicions que s van executar sobressortint d' una manera notable 'l «Somriu amor» «Decandiment i Primavera» que cantá na Maria Luque, acompanyada á piano per na Clotilde Luque i també «Lo Parda» «Pre-

AVBA

sent de Boda» «La Mare de Deu» per n' Assumció Cardona.

Na Onia Fargas tocà la glosa pera piano «La pastoreta» executantla ab magestría admirable.

Finí tan simpática festa ab un brillantíssim i patriótic parlament de D.ª Agnès Armengol de Badía.

§

Per falta d' espai ens hem vist privats de parlar detingudament dels dos concerts que l' Orfeó Pamplonés doná el més passat en el teatre Novetats.

Entre las diferentas composicions que s' executaren sobressortí l' «Kiries de Rink», «Super flúmina de Rillé» i la «Starella de Saint Saens.»

Finiren abdos concerts ab el «Guer-nikako-Arbola» y «Els Segadors», que foren entonats pel públic á peu dret i en mig d' una ovació delirant i entusiasta.

§

Durant la temporada de cuaresma del present any, en el teatre del Liceu tindrán lloc deu grans concerts; tres dirigits pel mestre Colonne, un pel mestre Goula (pare), tres pel mestre Kunwald, i tres pel mestre Panzner, tots ells de reconeguda fama universal.

Dels tres concerts Kunwald, en dos hi pendrà part el notable pianista Rosenthal, i en l' altre el conegut violinista Manen.

El concertista Toledo executarà els dies de concert en els instruments mecànics *Orchestrelle*, *Æolian* i *Pianola*, a solo i amb acompanyament d' altres instruments de corda, escullides composicions dels mes aplaudits mestres.

També l' mestre Chevallier amb l' orquestra Lamoureux donará a Novetats tres grans concerts, els dies 11, 12 i 13 del Març vinent.

§
Sens comunica que s' ha constituít á Tarragona una agrupació adherida á l' Associació Catalanista de dita ciutat i sa Comarca, am el nom de «Joventut Catalanista», presidida per en Francesc d' A. Nel-lo essent son secretari N' Antoni Renau, amdós ben coneguts per sas idees autonomistes catalanes.

Desitjem llarga vida i sort a la nova entitat tarragonina.

§

Han establert el cambi am nostra revista:

«Sol ixent», quinzenari ilustrat catalanista de Sta. Coloma de Cervelló, portaveu de les agrupacions catalanistes del Plá del Llobregat;

«Catalunya Artística», revista semanal.

Siglo Cómico, publicació quinzenal humorística de Cádiz;

Boletín Musical;

Butlletí del Centre Lirich-Dramatic de Sabadell;—i

Vida nova, revista gironina, redactada pels joves que fa poc estigueren detinguts, per professar idees nacionalistes catalanes. Els hi desitjem bona sort i durada.

*****
COLMADO VILADROSA

Passeig de Gracia, 75

BARCELONA

FÁBRICA DE DOLÇOS

LA PENINSULAR

Vda. de Josep Pont

Tallers, núm. 32. — Barcelona.

LA CORBATINERA MODERNA

Chic i economia,

camises corbates

P. Bastida Florensa

CANUDA, 7. — BARCELONA

M. GILI SIMÓ

Corredor de finques autorisat

BRUCH, 194, 2.^{on} 1.^a

BARCELONA

AVBA

Revista mensual d'Arts i Lletres

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer de Provença, número 275, 2.^{on} 2.na

PREUS DE SUSCRIPCIÓ PER UN ANY

Barcelona, 1 peseta,

Península Ibérica, 1'50

Estranger, 2 francs

El número, 10 centims

PELS ANUNCIS A LA ADMINISTRACIÓ

85/63